

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
סוטה- ארוסה	מימרא	מאן דאמר																
עוברת על דת, צריכה התראה להפסידה כתובתה או אינה צריכה? מי אמרין, כיון דעוברת על דת היא לא בעיא התראה, או דלמא תיבעי התראה, דאי הדרה בה תיהדר בה?	איבעיא להו:																	כה.
ארוסה ושומרת יבם לא שותות ולא נוטלות כתובה	ת"ש:																	כה.
מישתא הוא דלא שתיא, הא קנויי מקני לה, למאי? לאו להפסידה כתובתה.																		כה.
לא, לאוסרה עליו.	אביי:																	כה.
להשקותה כשהיא נשואה	רב פפא:																	כה.
אין מקנין לארוסה להשקותה כשהיא ארוסה, אבל מקנין לארוסה להשקותה כשהיא נשואה.	כדתניא:																	כה.
אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל למזור ולנתין - לא שותות ולא נוטלות כתובה	רבא, ת"ש:																	כה.
מישתא הוא דלא שתיא, הא קנויי מקני להו, ולמאי? אי לאוסרן עליו, הא אסירן וקיימן אלא לאו להפסידן כתובתן.																		כה.
לא, לאוסרה אבועל כבעל	רב יהודה מדיסקרתא:																	כה.
כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול.	דתנן:																	כה.
ואלו שבית דין מקנין להן: מי שנתחרש בעלה, או נשתטה, או שהיה חבוש בבית האסורין, ולא להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכתובתה	רבי חנינא מסורא: ת"ש:																	כה.
ש"מ בעי התראה, ש"מ.																		כה.
וכולהו מאי טעמא לא אמרי מהא?																		כה.
דלמא שאני התם, דלית לה אימתא דבעל כלל.																		כה.
עוברת על דת ורצה בעל לקיימה, מקיימה או אינו מקיימה? מי אמרין בקפידא דבעל תלא רחמנא, והא לא קפיד, או דלמא כיון דקפיד - קפיד?	איבעיא להו:																	כה.
ואלו שבית דין מקנין להן: מי שנתחרש בעלה, או נשתטה, או שהיה חבוש בבית האסורין	ת"ש:																	כה.
ואי אמרת רצה בעל לקיימה מקיימה, עבדי ב"ד מידי דדלמא לא ניחא ליה לבעל?																		כה.
סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא, מינח ניחא ליה.																		כה.
בעל שמחל על קינויו, קינויו מחול או אינו מחול? מי אמרין בקינוי דבעל תלא רחמנא, ובעל הא מחיל ליה לקינויו, או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא - לא מצוי מחיל ליה?	איבעיא להו:																	כה.
ואלו שב"ד מקנין להן: מי שנתחרש בעלה, או נשתטה, או שהיה חבוש בבית האסורין	ת"ש:																	כה.
ואי אמרת בעל שמחל על קינויו קינויו מחול, עבדינן מידי דאתי בעל מחיל ליה?																		כה.
סתמא דמלתא אדם מסכים על דעת ב"ד.																		כה.
ומסורין לו שני ת"ח, שמא יבא עליה בדרך	ת"ש:																	כה.
ואי אמרת בעל שמחל על קינויו קינויו מחול, לחליה לקינויה ולבעול																		כה.
מ"ש תלמידי חכמים? דגמרי, דאי בעי למיבעל, אמרי ליה: אחליה לקינויך ובעלה.																		כה.
שלשה דברים סח לי זעירא מאנשי ירושלים: בעל שמחל על קינויו - קינויו מחול, וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו - מוחלין לו, ובן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו - מוחלין לו וכשבאתי אצל חברי שבדרום, על שנים הודו לי ועל זקן ממרא לא הודו לי, שלא ירבו מחלוקת בישראל	ת"ש: דאמר ר' יאשיה																	כה.
ש"מ בעל שמחל על קינויו - קינויו מחול, ש"מ.																		כה.
פליגי בה רב אחא ורבינא																		כה.
קודם סתירה מחול, לאחר סתירה אינו מחול	חד: [רב אחא/רבינא]																	כה.
לאחר סתירה נמי מחול.	חד: [רב אחא/רבינא]																	כה.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>									
סוטה- ארוסה	מאן דאמר												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול.													כה.
ממאי?													כה.
מדקא מהדרי רבנן לרבי יוסי													כה.
בעלה נאמן עליה, מקל וחומר: ומה נדה שהיא בכרת - בעלה נאמן עליה, סוטה שהיא בלאו - לא כל שכן	דתניא, רבי יוסי:												כה.
לא, אם אמרת בנדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר?	אמרו לו: [רבנן]												כה.
ואי אמרת לאחר סתירה מחול לה, משכחת לה דיש לה היתר, דאי בעי מחיל ליה לקינויה ובעיל													כה.
אלא ש"מ: לאחר סתירה אינו מחול, שמע מינה.													כה.
מתו בעליהן עד שלא שתו - ב"ש כו'.													כה.
במאי קמיפלגי?													כה.
שטר העומד לגבות כגבוי דמי	בית שמאי סברי:												כה.
שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי.	בית הלל סברי:												כה:
מעוברת חבירו כו'.													כה:
מחלוקת - בעקרה וזקינה, אבל איילונית - דברי הכל לא שותה ולא נוטלת כתובה, שנאמר: (במדבר ה) ונקתה ונזרעה זרע, מי שדרכה להזריע, יצאה זו שאין דרכה להזריע.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:												כה:
המקנא לארוסתו ולשומרת יבם שלו, אם עד שלא כנסה נסתרה - לא שותה ולא נוטלת כתובה	מיתיבי:												כה:
מעוברת חבירו ומינקת חבירו - לא שותות ולא נוטלות כתובה, דברי ר' מאיר	[רבי מאיר]												כו.
לא ישא אדם מעוברת חבירו ומינקת חבירו, ואם נשא - יוציא ולא יחזיר עולמית	שהיה רבי מאיר אומר:												כו.
יוציא, וכשיגיע זמנו לכנוס - יכנס	הכמים:												כו.
והרובא שנשא עקרה וזקינה, ואין לו אשה ובנים מעיקרא - לא שותה ולא נוטלת כתובה	[רבנן]												כו.
יכול הוא לישא אחרת ולפרות ולרבות הימנה	רבי אלעזר:												כו.
אבל המקנא לארוסתו ולשומרת יבם שלו ומשכנסה נסתרה - או שותה או לא נוטלת כתובה													כו.
מעוברת ומינקת עצמו - או שותה או לא נוטלת כתובה													כו.
הרובא שנשא עקרה וזקינה ויש לו אשה ובנים - או שותה או לא נוטלת כתובה													כו.
אשת ממזר לממזר, ואשת נתין לנתין, ואשת גר, ועבד משוחרר, ואיילונית - או שותה או לא נוטלת כתובה													כו.
קתני מיהא איילונית, תיובתיה דרב נחמן													כו.
תנאי היא, ואנא דאמרי כי האי תנא	אמר לך רב נחמן:												כו.
איילונית לא שותה ולא נוטלת כתובה, שנאמר: (במדבר ה) ונקתה ונזרעה זרע, מי שדרכה להזריע, יצאתה זו שאין דרכה להזריע.	דתניא, ר' שמעון בן אלעזר:												כו.
ורבנן, האי ונקתה ונזרעה זרע מאי עבדי ליה?													כו.
מיבעי להו לכדתניא:	[רבנן]												כו.
ונקתה ונזרעה זרע - שאם היתה עקרה נפקדת, דברי ר' עקיבא	[תניא] [רבי עקיבא]												כו.
אם כן, יסתרו כל העקריות ויפקדו, וזו הואיל ולא נסתרה הפסידה אם כן, מה תלמוד לומר ונקתה ונזרעה זרע? שאם היתה יולדת בצער יולדת בריוח, נקבות - יולדת זכרים, קצרים - יולדת ארוכים, שחורים - יולדת לבנים.	אמר לו רבי ישמעאל:												כו.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>
--	--

סוטה- ארוסה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אשת ממזר לממזר.												■	<	כו:	
פשיטא												ז		כו:	
מהו דתימא אפושי פסולין לא ליפוש, קא משמע לן.												!	◇	כו:	
אשת גר ועבד משוחרר													■	<	כו:
פשיטא												ז		כו:	
מהו דתימא (במדבר ה) דבר אל בני ישראל - ולא גרים, קמ"ל.												!	◇	כו:	
ואימא הכי נמי												ז		כו:	
ואמרת - רבויא הוא.												!		כו:	
אשת כהן שותה כו'.													■	<	כו:
פשיטא												ז		כו:	
מהו דתימא (במדבר ה) והיא לא נתפשה אסורה, הא נתפשה מותרת, וזו הואיל ונתפשה אסורה - אימא לא תשתה, קא משמע לן.												!	◇	כו:	
ומותרת לבעלה.													■	<	כו:
פשיטא												ז		כו:	
במתנוונה.	רב הונא:											!		כו:	
מתנוונה, הא בדקוה מיא												ז		כו:	
במתנוונה דרך אברים, מהו דתימא הא זנויי זנאי, והא דלא בדקוה מיא כי אורחיה - משום דבאונס זנאי, ולגבי כהן אסירא, קא משמע לן.												!	◇	כו:	
אשת סריס שותה.													■	<	כו:
פשיטא												ז		כו:	
מהו דתימא מבלעדו אישך אמר רחמנא, והאי לאו בר הכי הוא, קא משמע לן.												!	◇	כו:	
על ידי כל עריות מקנין.													■	<	כו:
פשיטא												ז		כו:	
מהו דתימא (במדבר ה) נטמאה נטמאה שני פעמים - אחד לבעל ואחד לבעול, היכא דקא מיתסרא בהא זנות, אבל הא הואיל ואסורה וקיימא - אימא לא, קא משמע לן.												!	◇	כו:	
חזין מן הקטן וכו'.													■	<	כו:
איש אמר רחמנא - ולא קטן.													■		כו:
ושאינו איש													■	<	כו:
למעוטי מאי?													^		כו:
אילימא למעוטי שחוף												!	◇	כו:	
שחוף מקנין על ידו ופוסל בתרומה	והאמר שמואל:											ז	◇	כו:	
מקנין על ידו													■	<	כו:
פשיטא												ז		כו:	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
סוטה- ארוסה	מימרא	מאן דאמר													
מהו דתימא (במדבר ה) ושכב איש אותה שכבת זרע אמר רחמנא והא לאו בר הכי הוא, קמ"ל	ופוסל בתרומה														כו:
פשיטא															כו:
מהו דתימא (ויקרא כא) לא יחלל זרעו אמר רחמנא, דאית ליה זרע ליחלל, דלית ליה זרע לא ליחלל, קמ"ל	ואלא למעוטי עובד כוכבים														כו:
עובד כוכבים מקנין על ידו ופוסל בתרומה	והאמר רב המנונא:														כו:
מקנין על ידו	פשיטא														כו:
מהו דתימא נטמאה נטמאה שתי פעמים - אחד לבעל ואחד לבעול, היכא דקמיתסרא בהא זנות, אבל הא הואיל ואסורה וקיימא - אימא לא, קמשמע לן	ופוסל בתרומה														כו:
פשיטא															כו:
מהו דתימא (ויקרא כב) ובת כהן כי תהיה לאיש זר אמר רחמנא - דבר הויה אין, דלאו בר הויה לא, קמשמע לן דפסיל מדרבי יוחנן	מנין לעובד כוכבים ועבד שבאו על הכהנת ועל הלוייה ועל בת ישראל שפסלוה? שנאמר: (ויקרא כב) ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה, מי שיש לו אלמנות וגירושין בה, יצאו עובד כוכבים ועבד שאין לו אלמנות וגירושין בה	דאמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל:													כו:
ואלא למעוטי מאי?	למעוטי בהמה, דאין זנות בהמה.	רב פפא:													כו:
מנא הא מילתא דאמור רבנן אין זנות בהמה? דכתיב: (דברים כג) לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב וגו'	אתנן כלב ומחיר זונה - מותרין, שנאמר: גם שניהם, שנים ולא ארבעה.	רבא מפרוקיא לרב אשי:													כו:
[שחוף מקנין על ידו ופוסל בתרומה]	[והאמר שמואל:]	ותניא:													כו:
ואלא שכבת זרע ל"ל?	מיבעי ליה לכדתניא:	ש"ז - פרט לדבר אחר.													כו:
מאי דבר אחר?	פרט לשקינא לה שלא כדרכה.	רב ששת:													כו:
פרט לשקינא לה שלא כדרכה, (ויקרא יח) משכבי אשה כתיב	פרט לשקינא לה דרך אברים.	אמר ליה רבא:													כו:
פרט לשקינא לה דרך אברים.	פריצותא בעלמא היא, ופריצותא מי אסר רחמנא?	אלא אמר רבא:													כו:
פרט לשקינא לה בנשיקה.	הניחא למ"ד: העראה זו הכנסת עטרה, אבל נשיקה ולא כלום היא, היינו דאתי קרא למעוטי נשיקה, אלא למאן דאמר: (דאמר) העראה זו נשיקה, מאי איכא למימר?	א"ל אביי:													כו:
לעולם לשקינא לה דרך אברים, ומהו דתימא בקפידא דבעל תליא רחמנא, ובעל הא קפיד, קמשמע לן.	ישא אדם דומה ואל ישא בת דומה, שזו באה מטיפה כשרה, וזו באה מטיפה פסולה	אלא אמר אביי:													כו:
ישא אדם דומה ואל ישא בת דומה, שזו באה מטיפה כשרה, וזו באה מטיפה פסולה	שמואל:														כו:

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
--	---

Talmud Navigator

סוטה-ארוסה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
ישא אדם בת דומה ואל ישא דומה, שזו עומדת בחזקת כשרות, וזו אינה עומדת בחזקת כשרות.	רבי יוחנן:								◆	◆		כז.
נושא אדם דומה	מיתבי:								◆	;		כז.
ותסברא נושא לכתחלה? אלא אם נשא, תני נמי בת דומה.	רבא:								!			כז.
והלכתא: ישא אדם בת דומה ואל ישא דומה									◆			כז.
אשה מזנה - בניה כשרין, רוב בעילות אחר הבעל.	דתני רב תחליפא בר מערבא קמיה דר' אבהו:								◆	◆		כז.
היתה פרוצה ביותר, מהו?	בעי רב עמרם:								^			כז.
אליבא דמ"ד אין אשה מתעברת אלא סמוך לווסתה, לא תיבעי לך, דלא ידעי בה ולא מנטר לה, כי תיבעי לך - אליבא דמ"ד אין אשה מתעברת אלא סמוך לטבילתה, מאי? כיון דידע בה נטורי מנטר לה, או דלמא כיון דפרוצה ביותר לא?									^			כז.
תיקו.									◆			כז.
ואלו שב"ד כו'.												כז.
איש - מה ת"ל איש איש? לרבות אשת חרש, ואשת שוטה, ואשת שעמום, ושהלך בעלה למדינת הים, ושהיה חבוש בבית האסורין - שב"ד מקנין להן לפוסלן מכתובתן, יכול אף להשקותן? ת"ל: (במדבר ה) והביא האיש את אשתו	ת"ר: [ת"ק]								◆	◆		כז.
אף להשקותה, ולכשיצא בעלה מבית האסורין ישקנה.	רבי יוסי:								◆	◆		כז.
במאי קא מיפלגי?									^			כז.
בעינן וקניא והביא	רבנן סברי:								◆	!		כז.
לא בעינן וקניא והביא.	רבי יוסי סבר:								◆	!		כז.
(במדבר ה) אשר תשטה אשה תחת אישה - להקיש איש לאשה ואשה לאיש.	ת"ר:								◆			כז.
למאי הלכתא?									^			כז.
כשם שאם הוא סומא לא היה משקה, דכתיב: (במדבר ה) ונעלם מעיני אישה, כך היא אם היתה סומא לא היתה שותה.	רב ששת:								!			כז.
כשם שחירת וגידמת לא היתה שותה, דכתיב: (במדבר ה) והעמיד הכהן את האשה לפני ה' ונתן על כפיה, כך הוא אם היה חירג או גידם לא היה משקה.	רב אשי:								!			כז.
כשם שאילמת לא היתה שותה, דכתיב: (במדבר ה) ואמרה האשה אמן אמן, כך הוא אם היה אילם לא היה משקה.	מר בר רב אשי:								!			כז.
הדרן עלך ארוסה												כז.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה- O	מימרא- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ! ראיה- proof
מקרא- key :	

סוטה- כשם שהמים		Talmud Navigator										
מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כשם שהמים בודקין אותה כך המים בודקין אותו, שנאמר: (במדבר ה) ובאו ובאו.												מ
כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול, שנאמר: (במדבר ה) נטמאה ונטמאה, דברי ר' עקיבא.	[רבי עקיבא]											כז:
שני פעמים האמורים בפרשה נטמאה ונטמאה, אחד לבעל ואחד לבעול.	רבי יהושע: כך היה דורש זכריה בן הקצב. רבי אומר:											כז:
(ויקרא יא) וכלי חרש אשר יפול מהם אל תוכו כל אשר בתוכו יטמא, אינו אומר טמא אלא יטמא אחרים, למד על ככר שני שמטמא את השלישי.	בו ביום דרש ר' עקיבא:											כז:
מי יגלה עפר מעיניך רבן יוחנן בן זכאי, שהיית אומר: עתיד דור אחר לטהר ככר שלישי, שאין לו מקרא מן התורה שהוא טמא, והלא ר' עקיבא תלמידך מביא לו מקרא מן התורה שהוא טמא, שנאמר: כל אשר בתוכו יטמא.	רבי יהושע:											כז:
בו ביום דרש ר' עקיבא: (במדבר לה) ומדותם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו', ומקרא אחר אמר: (במדבר לה) מקור העיר וחוצה אלף אמה סביב, אי אפשר לומר אלף אמה שכבר נאמר אלפים אמה, ואי אפשר לומר אלפים אמה שכבר נאמר אלף אמה, הא כיצד? אלף אמה מגרש, ואלפים אמה תחום השבת	בו ביום דרש ר' עקיבא:											כז:
אלף אמה מגרש, ואלפים אמה שדות וכרמים.	ר' אליעזר בנו של ר' יוסי הגלילי:											כז:
(שמות טו) אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר - שאין ת"ל לאמר, ומה ת"ל לאמר? מלמד, שהיו ישראל עונין שירה אחריו של משה על כל דבר ודבר כקוראין את הלל, לכך נאמר לאמר	בו ביום דרש רבי עקיבא:											כז:
כקורין את שמע ולא כקורין את הלל.	רבי נחמיה:											כז:
לא עבד איוב את הקב"ה אלא מאהבה, שנא': (איוב יג) הן יקטלני לו אייחל, ועדיין הדבר שקול, לו אני מצפה או איני מצפה? ת"ל: (איוב כז) עד אגוע לא אסיר תומתי ממני, מלמד שמאהבה עשה.	בו ביום דרש ר' יהושע בן הורקנוס:											כז:
מי יגלה עפר מעיניך רבן יוחנן בן זכאי, שהיית דורש כל ימך: שלא עבד איוב את המקום אלא מיראה, שנאמר: (איוב א) איש תם וישר ירא אלהים וסר מרע, והלא יהושע תלמידך למד שמאהבה עשה.	רבי יהושע:											כז:
אותו - למאן?												ג
אילמא לבעל												כז:
בעל מאי עביד?												כז:
וכי תימא, דאי אית ביה עון בדקי ליה מיא												כז:
כי אית ביה עון בדידיה מי בדקי לה מיא לדידה?												כח.
(במדבר ה) ונקה האיש מעון והאשה היא תשא את עונה, בזמן שהאיש מנוקה מעון - המים בודקין את אשתו, אין האיש מנוקה מעון - אין המים בודקין את אשתו	והא תניא:											כח.
ואלא לבעול												כח.
ליתני כדקתני סיפא:												כח.
כשם שאסורה לבעל, כך אסורה לבעול	[סיפא]											כח.
לעולם לבעול, ורישא איידי דתנא אותה תני אותו, סיפא איידי דתנא בעל תנא בועל.												כח.
שנאמר: ובאו ובאו.												<
באו ובאו קאמר, או ובאו ובאו קאמר?	איבעיא להו:											כח.
כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול, שנאמר: נטמאה ונטמאה.	ת"ש:											כח.
ועדיין תיבעי: נטמאה נטמאה קאמר, או נטמאה ונטמאה קאמר?												כח.
שני פעמים האמורים בפרשה נטמאה ונטמאה - אחד לבעל ואחד לבעול	ת"ש: מדקתני סיפא, רבי אומר:											כח.
מכלל דרבי עקיבא ווי קדריש.												כח.
הלכך לרבי עקיבא שיתא קראי כתיבי: חד לצואה דידה וחד לצואה דידה, חד לעשייה דידה וחד לעשייה דידה, חד לידיעה דידה וחד לידיעה דידה												כח.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סוטה-כשם שהמים		Talmud Navigator																
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
ורבי תלתא קראי כתיבי: חד לצואה, וחד לעשייה, וחד לידיעה.																		כח.
ורבי, כשם שהמים בודקין אותה כך בודקין אותו מנא ליה?																		כח.
נפקא ליה מדתני:	[רבי]																	כח.
(במדבר ה) לצבות בטן ולנפיל ירך - בטנו ויריכו של בועל אתה אומר: בטנו ויריכו של בועל, או אינו אלא בטנה ויריכה של נבעלת? כשהוא אומר: וצבתה בטנה ונפלה יריכה, הרי בטנה ויריכה של נבעלת אמור, ומה אני מקיים לצבות בטן ולנפיל ירך? בטנו ויריכו של בועל.	[תניא]																	כח.
ואידך?																		כח.
ההוא דמדוע לה כהן דבטן ברישא והדר ירך, שלא להוציא לעז על המים המרים.	[רבי עקיבא]																	כח.
ואידך?																		כח.
א"כ, לכתוב קרא בטנה ויריכה, מאי בטן וירך? ש"מ לבועל.	[רבי]																	כח.
ואימא: כולי להכי הוא דאתא																		כח.
אם כן, לכתוב בטנו ויריכו, מאי בטן וירך? ש"מ תרתי.																		כח.
כך היה דורש זכריה כו'.	רבי יהושע:																	כח.
שלוש פעמים האמורין בפרשה אם נטמאה ונטמאה למה? אחד לבעל, ואחד לבועל, ואחד לתרומה, דברי רבי עקיבא	ת"ר: [רבי עקיבא]																	כח.
קל וחומר: ומה גרושה שמתרת לתרומה - אסורה לכהונה, זו שאסורה בתרומה - אינו דין שאסורה לכהונה	רבי ישמעאל:																	כח.
מה ת"ל והיא נטמאה והיא לא נטמאה? אם נטמאה למה שותה? אם לא נטמאה למה משקה? מגיד לך הכתוב, שהספק אסורה מכאן אתה דן לשרץ: ומה סוטה שלא עשה בה שוגג כמזיד ואונס כרצון - עשה בה ספק כודאי, שרץ שעשה בו שוגג כמזיד ואונס כרצון - אינו דין שיעשה בו ספק כודאי וממקום שבאת: מה סוטה רשות היחיד, אף שרץ רשות היחיד, ומה סוטה דבר שיש בו דעת לישאל, אף שרץ דבר שיש בו דעת לישאל.																		כח.
דבר שיש בו דעת לישאל, ברשות היחיד - ספיקו טמא, ברה"ר - ספיקו טהור, ושאין בו דעת לישאל, בין ברה"י בין ברה"ר - ספיקו טהור.	ומכאן אמרו:																	כח:
ורבי ישמעאל, א"ר עקיבא תרומה, ומהדר ליה איהו כהונה																		כח:
ותו, לרבי עקיבא כהונה מנא ליה?																		כח:
וכי תימא, כהונה לא צריכא קרא, שהרי עשה בה ספק זונה כוונה																		כח:
תרומה נמי לא תיבעי קרא, שהרי עשה בה ספק זונה כוונה																		כט.
אלא, לר' עקיבא ארבעה קראי כתיבי: חד לבעל וחד לבועל, וחד לכהונה וחד לתרומה ורבי ישמעאל תלתא קראי כתיבי: חד לבעל, וחד לבועל, וחד לתרומה, וכהונה אתיא בקל וחומר.																		כט.
ורבי ישמעאל, ממאי דאיצטריך קרא לתרומה, וכהונה אתיא בקל וחומר? דילמא כי אצטריך לכהונה, ותרומה שריא																		כט.
מסתברא דומיא דבעל ובוועל, מה בעל ובוועל מחיים, אף תרומה נמי מחיים, לאפוקי כהונה דלאחר מיתה.	אמר לך: [רבי ישמעאל]																	כט.
ור"ע?																		כט.
דומיא דבעל ובוועל לית ליה ואי נמי אית ליה, מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא.	[רבי עקיבא]																	כט.
דבר שיש בו דעת לישאל ואין בו דעת לישאל - מהאי קרא נפקא: (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, ודאי טמא הוא דלא יאכל, הא ספק טמא וספק טהור - יאכל. אימא סיפא: (ויקרא ז) והבשר כל טהור יאכל בשר, ודאי טהור הוא דיאכל בשר, הא ספק טמא וספק טהור - לא יאכל אלא לאו שמע מינה: כאן שיש בו דעת לישאל, כאן שאין בו דעת לישאל.	רב גידל אמר רב:																	כט.
ואיצטריך דרב גידל אמר רב ואיצטריך למיגמר מסוטה דאי מדרב, הוה אמנא בין ברשות היחיד ובין ברשות הרבים, איצטריך למיגמר מסוטה ואי מסוטה, הוה אמנא עד דאיכא דעת נוגע ומגיע, צריכא.																		כט.
וכל כלי חרש כו'.	בו ביום דרש רבי עקיבא:																	כט.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סוטה-כשם שהמים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ומאחר דאין לו למה טמא?												?	כט.
מן התורה אין לו, מדין קל וחומר יש לו: ומה טבול יום שמותר בחולין - פוסל בתרומה, ככר שני שפסול בחולין - אינו דין שיעשה שלישי בתרומה.	רב יהודה אמר רב:											!	כט.
איכא למיפרך: מה לטבול יום שכן אב הטומאה												?	כט.
תיתי מטבול יום דשרץ.												!	כט.
מה לטבול יום דשרץ שכן במינו אב הטומאה												?	כט:
כלי חרש יוכיח.												!	כט:
מה לכלי חרש שכן מטמא מאוירן												?	כט:
טבול יום יוכיח.												!	כט:
וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השהו שבהן - שמותרין בחולין ופוסלין בתרומה, כל שכן ככר שני שפוסל בחולין דפוסל בתרומה.												!	כט:
מה להצד השהו שבהן שכן יש בהן צד חמור.	ודור אחר פריך:											?	כט:
ורבן יוחנן בן זכאי?												?	כט:
צד חמור לא פריך.	[רבן יוחנן בן זכאי]											!	כט:
מנין לרביעי בקודש שפסול? ודין הוא: מה מחוסר כיפורים שמותר בתרומה - פסול בקודש, שלישי שפסול בתרומה - אינו דין הוא שיעשה רביעי בקודש ולמדנו שלישי לקודש מן התורה, ורביעי מקל וחומר.	תניא, אמר רבי יוסי:											■	כט:
שלישי לקודש מן התורה מנלן?												^	כט:
דכתיב: (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, מי לא עסקינן דנגע בשני? ואמר רחמנא: לא יאכל.												!	כט:
רביעי מקל וחומר, כדאמרן.												■	כט:
טעם בריבי איני יודע מה הוא, שהרי תשובתו בצדו: אוכל הבא מחמת טבול יום יוכיח, שפסול בתרומה ואינו עושה רביעי בקודש	רבי יוחנן:											?	כט:
טבול יום תחילה לקודש, לטמא שנים ולפסול אחד	דתניא, אבא שאול:											?	כט:
מטמא אחד ופוסל אחד	רבי מאיר:											?	כט:
כשם שפוסל אוכלי תרומה ומשקי תרומה, כך פוסל אוכלי קודש ומשקי קודש.	חכמים:											?	כט:
ממאי דר' יוסי כרבנן סבירא ליה? דילמא כאבא שאול ס"ל	מתקיף לה רב פפא:											?	כט:
לטמא שנים ולפסול אחד	דאמר: [אבא שאול]											?	כט:
אי סלקא דעתך כאבא שאול ס"ל, ליתיה לרביעי בקודש מאוכל שבא מחמת טבול יום: ומה אוכל הבא מחמת טבול יום, דטבול יום גופיה מותר בחולין - אמרת עושה רביעי בקודש, אוכל שלישי הבא מחמת שני, דשני גופיה אסור בחולין - אינו דין שעושה רביעי בקודש.												!	כט:
וכי תימא, משום דאיכא למיפרך: מה לטבול יום שכן אב הטומאה												?	ל.
הא אייתינה ממחוסר כיפורים ולא פרכיה.												!	ל.
ר"מ ור' יוסי ור' יהושע ור' אלעזר ור' אליעזר, כולהו סבירא להו דאין שני עושה שלישי בחולין.	רב אסי אמר רב, ואמרי לה אמר רבה בן אסי אמר רב:											■	ל.
ר"מ												■	ל.
כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים - מטמא את הקודש ופוסל את התרומה, ומותר בחולין ובמעשר, דברי ר"מ	דתנן: [רבי מאיר]											■	ל.
אוסרין במעשר.	חכמים:											■	ל.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סוטה-כשם שהמים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ר' יוסי											■	◇	ל.
הא דאמרן, דאם איתיה, ליייתה לרביעי בתרומה וחמישי - בקודש.											■	◇	ל.
רבי יהושע											■		ל.
האוכל אוכל ראשון - ראשון, שני - שני, שלישי - שלישי	דתנן: [רבי אלעזר]										■	◇	ל.
האוכל אוכל ראשון ואוכל שני - שני, שלישי - שני בקודש ואין שני בתרומה, בחולין שנעשו על טהרת תרומה	רבי יהושע:										■	◇	ל.
על טהרת התרומה אין [חולין גרידי לא], על טהרת הקודש לא											■		ל.
אין שני עושה שלישי בחולין.	אלמא קסבר: [רבי יהושע]										■	◇	ל.
רבי אלעזר												■	ל.
שלתן שוין, הראשון שבקודש ושבחולין ושבתרומה - מטמא שנים ופוסל אחד בקודש, מטמא אחד ופוסל אחד בתרומה, ופוסל אחד בחולין.	דתניא, רבי אלעזר:										■	◇	ל.
ר' אליעזר												■	ל.
חלה ניטלת מן הטהורה על הטמאה, כיצד? שתי עיסות אחת טהורה ואחת טמאה, נוטל כדי חלה מעיסה שלא הורמה חלתה, ונותן פחות מכביצה באמצע כדי ליטול מן המוקף	דתנן, רבי אליעזר:										■	◇	ל.
אוסרין	חכמים:										■	◇	ל:
כביצה	ותניא:										■	◇	ל:
סברו אידי ואידי בעיסה ראשונה, וחולין הטבולין לחלה לא כחלה דמו, מאי לאו בהא קמיפלגי:											■	◇	ל:
אין שני עושה שלישי בחולין	דמר סבר: [רבי אליעזר]										■	◇	ל:
שני עושה שלישי בחולין.	ומר סבר: [חכמים]										■	◇	ל:
דכולי עלמא אין שני עושה שלישי בחולין, והכא בחולין הטבולין לחלה קמיפלגי	רב מרי בריה דרב כהנא:										■	◇	ל:
כחלה דמו	מר סבר: [חכמים]										■	◇	ל:
לא כחלה דמו.	ומר סבר: [רבי אליעזר]										■	◇	ל:
ואיבעית אימא: דכולי עלמא - חולין הטבולין לחלה לא כחלה דמו, ואין שני עושה שלישי בחולין, והכא במותר לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל קמיפלגי											■	◇	ל:
מותר לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל	מר סבר: [רבי אליעזר]										■	◇	ל:
אסור לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל.	ומר סבר: [חכמים]										■	◇	ל:
בו ביום דרש רבי עקיבא וכו'.												■	< ל.
במאי קא מיפלגי?												^	ל:
תחומין דאורייתא	מר סבר: [רבי עקיבא]										■	◇	ל:
דרבנן.	ומר סבר: [רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי]										■	◇	ל:
בשעה שעלו ישראל מן הים נתנו עיניהם לומר שירה, וכיצד אמרו שירה? כגדול המקרא את הלל והן עונין אחריו ראשי פרקים, משה אמר (שמות טו) אשירה לה' והן אומרים אשירה לה', משה אמר כי גאה גאה והן אומרים אשירה לה'	ת"ר, בו ביום דרש רבי עקיבא:										■	◇	ל:
כקטן המקרא את הלל והן עונין אחריו כל מה שהוא אומר, משה אמר אשירה לה' והן אומרים אשירה לה', משה אמר כי גאה גאה והן אומרים כי גאה גאה	רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי										■	◇	ל:
כסופר הפורס על שמע בבית הכנסת, שהוא פותח תחילה והן עונין אחריו.	רבי נחמיה:										■	◇	ל:
במאי קמיפלגי?												^	ל:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer! ! ראייה-proof ■
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
סוטה-כשם שהמים	מאן דאמר											
לאמר - אמילתא קמייתא	רבי עקיבא סבר:									!	◇	ל:
לאמר - אכל מילתא ומילתא	רבי אליעזר בנו של ר"י הגלילי סבר:									!	◇	ל:
ויאמרו - דאמור כולהו בהדי הדדי, לאמר - דפתח משה ברישא.	רבי נחמיה סבר:									!	◇	ל:
בשעה שעלו ישראל מן הים נתנו עיניהם לומר שירה, וכיצד אמרו שירה? עולל מוטל על ברכי אמו ותינוק יונק משדי אמו, כיון שראו את השכינה, עולל הגביה צוארו ותינוק שמט דד מפיו, ואמרו זה אלי ואנוהו, שנאמר: (תהלים ח) מפי עוללים ויונקים יסדת עוז.	תנו רבנן, דרש רבי יוסי הגלילי:										◇	ל:
מנין שאפי' עוברים שבמעו אמר שירה? שנאמר: (תהלים סח) במקלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל.	היה רבי מאיר אומר:										◇	ל:
בו ביום דרש רבי יהושע בן הורקנוס, שלא עבד איוב כו'.											■	<
וליחזי האי לא, אי בלמ"ד אל"ף כתיב - לא הוא, אי בלמ"ד וי"ו כתיב - לו הוא											ז	ל:
וכל היכא דכתיב בלמ"ד אל"ף - לא הוא? אלא מעתה, (ישעיהו סג) בכל צרתם לא צר, דכתיב בלמ"ד אל"ף, הכי נמי דלא הוא?											ז	ל:
וכ"ת ה"נ											!	ל:
והכתיב: ומלאך פניו הושיעם											ז	ל:
אלא משמע הכי ומשמע הכי.											!	ל:
נאמר ירא אלהים באיוב ונאמר ירא אלהים באברהם, מה ירא אלהים האמור באברהם - מאהבה, אף ירא אלהים האמור באיוב - מאהבה.	תניא, רבי מאיר										■	ל:
ואברהם גופיה מנלן?											ז	ל:
דכתיב: (ישעיהו מא) זרע אברהם אוהבי.											!	ל:
מאי איכא בין עושה מאהבה לעושה מיראה?											^	ל:
איכא הא דתניא:											!	ל:
גדול העושה מאהבה יותר מן העושה מיראה, שזה תלוי לאלף דור, וזה תלוי לאלפים דור, הכא כתיב: (שמות כ) לאלפים לאהבי ולשומרי מצותי, והתם כתיב: (דברים ז) ולשומרי מצותיו לאלף דור.	רבי שמעון בן אלעזר:										!	ל:
התם נמי כתיב: לאוהביו ולשומרי מצותיו לאלף דור											ז	ל:
האי לדסמין ליה, והאי לדסמין ליה.											!	ל:
הנהו תרי תלמידי דהווי יתבי קמיה דרבא, חד אמר ליה: אקריון בחלמאי (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וחד אמר ליה: אקריון בחלמאי (תהלים ה) וישמחו כל חוסייך בעולם ויעלצו בך אוהביי שמך											o	ל:
תרוויכו רבנן צדיקי גמורי אתון, מר מאהבה, ומר מיראה.	אמר להו: [רבא]										■	ל:
הדרן עלך כשם שהמים												◇

<p> disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>	<p> ■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof </p>
--	---

מקרא-key:

סוטה-מי שקינא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ
מי שקינא לאשתו ונסתרה, אפילו שמע מעוף הפורה - יוציא ויתן כתובה, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]													לא:
עד שישאו ויתנו בה מוזרות בלבנה.	רבי יהושע:													לא:
אמר עד אחד אני ראיתיה שנטמאת - לא היתה שותה ולא עוד, אלא אפילו עבד אפילו שפחה - הרי אלו נאמנין אף לפוסלה מכתובתה.														לא:
חמותה, ובת חמותה, וצרתה, ויבתה, ובת בעלה - הרי אלו נאמנות, ולא לפוסלה מכתובתה אלא שלא תשתה														לא:
שהיה בדין: ומה אם עדות ראשונה שאין אוסרתה איסור עולם - אינה מתקיימת בפחות משנים, עדות אחרונה שאוסרתה איסור עולם - אינו דין שלא תתקיים בפחות משנים תלמוד לומר: (במדבר ה) ועד אין בה, כל עדות שיש בה.														לא:
קל וחומר לעדות הראשונה מעתה: ומה אם עדות אחרונה שאוסרתה איסור עולם - הרי היא מתקיימת בעד אחד, עדות הראשונה שאין אוסרתה איסור עולם - אינו דין שתתקיים בעד אחד תלמוד לומר: (דברים כד) כי מצא בה עדות דבר, ולהלן הוא אומר: (דברים יט) על פי שני עדים יקום דבר, מה להלן על פי שנים, אף כן פי שנים.														לא:
עד אומר נטמאת ועד אומר לא נטמאת, אשה אומרת נטמאת ואשה אומרת לא נטמאת - היתה שותה.														לא:
אחד אומר נטמאת ושנים אומרים לא נטמאת - היתה שותה														לא:
שנים אומרים נטמאת ואחד אומר לא נטמאת - לא היתה שותה.														לא:
האי תלמוד לומר כי מצא בה עדות דבר, ת"ל: בה, בה - ולא בקינוי, בה - ולא בסתירה, מיבעי ליה														לא:
הכי נמי קאמר, תלמוד לומר: בה, בה - ולא בקינוי, בה - ולא בסתירה. וטומאה בעלמא בלא קינוי ובלא סתירה דלא מהימן עד אחד מנלן? נאמר כאן דבר ונאמר להלן דבר, מה להלן בשני עדים, אף כאן בשני עדים.														לא:
עד אומר נטמאת.														לא:
טעמא דקא מכחיש ליה, הא לא קא מכחיש ליה - עד אחד מהימן														לא:
מנהני מילי?														לא:
(במדבר ה) ועד אין בה - בשנים הכותב מדבר, אתה אומר: בשנים, או אינו אלא באחד? תלמוד לומר: (דברים יט) לא יקום עד אחד באיש וגו', ממשמע שנאמר לא יקום עד, איני יודע שהוא אחד? מה תלמוד לומר אחד? זה בנה אב: כל מקום שנאמר עד הרי כאן שנים, עד שיפרוט לך הכתוב אחד, ואמר רחמנא: תרי לית בה אלא חד, והיא לא נתפשה - אסורה.	דתנו רבנן:													לא:
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים, ואין דבריו של אחד במקום שנים	והאמר עולא:													לא:
תני: לא היתה שותה.	אלא אומר עולא													לא:
לא היתה שותה.	וכן אומר רבי יצחק:													לא:
היתה שותה.	רבי חייא:													לא:
לרבי חייא קשיא דעולא														לא:
לא קשיא: כאן בבת אחת, כאן בזה אחר זה.														לא:
עד אומר נטמאת ושנים אומרים לא נטמאת - היתה שותה	תנן:													לא:
הא חד וחד - לא היתה שותה														לא:
תיובתא דרבי חייא														לא:
ולישעמיך, אימא סיפא:	אמר לך רבי חייא:													לא:
שנים אומרים נטמאת ואחד אומר לא נטמאת - לא היתה שותה	[סיפא]													לא:
הא חד וחד - היתה שותה														לא:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה ■
--	---

Talmud Navigator

סוטה-מי שקינא	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא כולה בפסולי עדות, ור' נחמיה היא														ל.א: ♦
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דעות, ועשו שתי נשים באיש אחד כשני אנשים באיש אחד.	דתניא, רבי נחמיה:													ל.א: ♦
כל היכא דאתא עד אחד כשר מעיקרא, אפ"ל מאה נשים נמי כעד אחד דמיין, והכא במאי עסקינן - כגון דאתאי אשה מעיקרא, ותרצה לדרבי נחמיה הכי:	איכא דאמרי:													ל.א: ♦
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דיעות, ועשו שתי נשים באשה אחת כשני אנשים באיש אחד, אבל שתי נשים באיש אחד - כי פלגא ופלגא דמי.	רבי נחמיה:													ל.ב: ♦
ותרתי בפסולי עדות למה לי?														ל.ב: ♦
מהו דתימא, כי אזלינן בתר רוב דיעות - לחומרא, אבל לקולא לא אזלינן, קמ"ל.														ל.ב: ♦
הדרן עלך מי שקינא														♦